Pärrast sedda aiasime tükki aega üksteisega jutto, mis suremast sest olli, et üks töisega tuttawaks saime.

Nüüd kanti toidust lauale, ja meid palluti Tönnuga ka laua jure astuda, kus köik Paisto perre rahwas kous ollid. Pawel istus laua otsas ja ütles peast laulo sannad ette:

Oh! suur Jummal, kule heldest
Meie tänno-laulo heält,
Et Sa meid siitsadik järgest,
Olled toitnud üllewelt.
Wötta nüüd mo süddant wasto,
Mis kül must ja rojane,
Kule meie tänno-laulo,
Anna andeks meie wöllad!
Aeg keik asjad löppetab,
Jummal ikka armastab.

Pärrast salmi laulmist tousis meie tuttaw Tio püsti ja lugges: «Keikide silmad lootwad Issand sinno peale» n. t. s. (Kui ma sedda wadderile woiksin wälja öölda, mis wisi se kenna laps lugges, sa saaksid ennast üllewägga römustama; se puhhas heal, ilma laitmatta luggemisse wiis ja temma tössine lahke olleminnne, se wois mind nenda ligutada, nago polleks ma ialgi neid

sanno enne kuulnud, mo silmad said märjaks, mis ma kellegile ei tahtnud näita, ja ma ei lausnud sannagi keigest sest, mis mo südda tundis.)

Peale selle wöttis Pawel puddeli laua peakt, kus punnast wina sees olli, wallas wälja ja ütles: Au olgo Jummalale körges, kes meid siitsadik armolikkult saatnud. Wöttis siis keige esmalt ühhe klasi, siis anti meile Tönnoga, ja siis keige perrele. Seal jures räkis Pawel, kuida temma perre sel suil keik tö wisi pärrast teinud ja sanna kulelikkud olnud, mis eest ta neid tännas, ja kuida Jummal keik heaste lasknud korda minna. Sömaaeal ei aetud ühtegi jutto, mis mul nattuke wöeras olli. Pole tunni pärrast ollid jälle keikide käed kous, ja Pawel ütles ette:

Meid Jummal Issa önnista!
Oh Poeg! meil hoia armuga,
Mis olled meile annud.
So sannaga meid walgusta
Oh Pühha Waim! so wäega,
Meid sago uskus hoitud.
Nüüd pallume Sind allati:
Meil olgo rahhu otsani.

Peäle salmi laulmist käis ölle kan korda kaks ümber laua, sedda jues wois keige perre rahwa

Eesti-rahwa mÃƒÂ¶nnus Kalender 1872, lk. 24